

РЕШЕНИЕ

№ 7080

гр. София, 31.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3965** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на Д. А. (D. A.), гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат И. М., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 45, ет. 1, ап. 3 срещу отказ от 25.03.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби.

На първо място се сочи, че волеизявлението на административния орган е издадено в противоречие с чл. 14 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, защото жалбоподателката не е била третирана наравно в сравнение с други, сходни в нейното положение лица, подали на същото основание и на същата дата заявление за издаване на виза. Налице е злоупотреба с права и превратно упражняване на власт. Засегнати са нейни права, касаещи правото ѝ свободно да ползва, притежавани от нея активи, гарантирани с протокол № 1 от Конвенцията, както и са засегнати правата ѝ свободно да се сдружава по смисъла на чл. 11 от Конвенция.

Според жалбоподателката, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Административният орган не е преценил правилно събраните в хода на производството доказателства. Инвокирани са доводи, че Д. А. е надлежно регистрирана като търговски представител на чуждестранно търговско дружество,

регистрирано в Българската търговско-промишлена палата. Представителството на Дружеството „Р.“ е необходимо във връзка с развитието и разширяването на дейността му, за създаването на търговски връзки и развитието на такива с вече съществуващи партньори. Дружеството има дългогодишно присъствие на международния пазар и осъществява дейност в областта на регистрирането на интернет-домейни към Международна корпорация за възлагане и регистриране на имена и номера. В тази връзка се твърди, че е абсурден довода, че след като през 2022 г. дружеството е реализирало загуба, то не може да има търговски представител в страната. Административният орган не е преценил обстоятелството, че през 2022 г., поради наложените на Руската Федерация международни санкции, условията за осъществяване на икономическа дейност рязко са се влошили. Независимо от това не е взето предвид и обстоятелството, че за 2021 г. дружеството е реализирало печалба, надвишаваща по размер загубата за 2022 г. Сочи се, че дружеството има високи обороти и капиталови средства, гарантиращи надеждността на възможностите за издръжка на апликанта.

Според оспорващата, сключването на договора за наем в епохата на съвременните теле-комуникации е напълно възможно да стане дистанционно.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат М., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт З. оспорва жалбата, посочвайки, че оспореният акт е издаден от компетентен орган и при правилна преценка на материално-правните предпоставки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не са представени допълнителни писмени бележки. Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 28.12.2023 г. в Посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация, Д. А., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Копие от паспорт, издаден от компетентните руски власти, 2. Сертификат № 4445 от 01.12.2023 г., издаден от Председателя на Българската търговско-промишлена палата (Б.), видно от който, в Единния търговски регистър на Б. е вписано търговско представителство с наименование „Регтайм“ ООД – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с адрес: [населено място], [община], кв. Инцараки 3, 53, ет. 1, ап. 32. Представители по пълномощие в Република България са Д. А., А. Ш. и К. С., всички граждани на Руската Федерация, 3. Решение № [ЕГН] от 27.11.2023 г., на Председателя на Българската търговско-промишлена палата (Б.), с което се вписва в Единния търговски регистър на Б. търговско представителство с наименование „Регтайм“ ООД – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, с адрес: [населено място], [община], кв. Инцараки 3, 53, ет. 1, ап. 32 услуги и сфера на дейност: услуги и търговия и дейности и делови контакти: транспортни и спедиторски услуги и онлайн търговия на дребно, 4. Справка за съдимост, издадена от компетентните руски власти, видно от което срещу Д. А. на територията на Руската Федерация няма образувани наказателни производства или прекратени такива, 5. Извлечение от банковата сметка на Д. А. в Международна Банка на Т. 26.12.2023 г., видно от което, оспорващата притежава по сметка 3301 щатски долара, 6. Договор за наем на недвижим имот от 22.11.2023 г. между Л. С., гражданин на Руската

Федерация, притежаваша разрешение за продължително пребиваване на територията на Република България, който като наемодател, предоставя на Д. А., като наемател, жилище (апартамент) в [населено място], [община], кв. Инцараки 3, 53, ет. 1, ап. 32 за срок от една година срещу годишен наем от 600 лв., 7. Декларация от Л. С., гражданин на Руската Федерация, че предоставя адрес на пребиваване на Д. А. и да ползва и да бъде адресно регистриран на адреса на притежавания от нея недвижими имот, находящ се в [населено място], [община], кв. Инцараки 3, 53, ет. 1, ап. 32, 8. Застрахователна полица за медицински разноски, издадена на името на Д. А. със срок от 01.02.2024 г. до 31.01.2025 г., 9. Извлечение от регистъра на юридическите лица в Република Л. за вписването в регистъра на Акционерно дружество с ограничена отговорност „Б. Филтер”.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой и че са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка на посочения за пребиваване адрес е установено, че наемодателят живее извън страната от 2019 г., апликантът не е посещавал страната и дружеството е регистрирано в Л. а апликантът живее в Руската Федерация.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 71/31.10.2022 г. на посланика на Република България в [населено място], Руската Федерация, с която М. К., завеждаща консулската служба, е определена да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото, във връзка с извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 06.03.2024 г., от началник на сектор „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място]. В същото е посочено, че Д. А. не е посещавала страната от 2016 г., не е ясно как и сключен договора за наем, дружеството, регистрирало търговско представителство е декларирало загуба за 2022 г. в размер на 2,7 милиона рубли, а апликантът е представил извлечение от банкова сметка, открита в банка в Т., което поставя по съмнение възможностите му за издръжка.

Предвид на противоречивите данни, ОД на МВР, [населено място] е дала отрицателно становище за издаване на виза на Д. А..

Видно от приетото становище на Заместник-Председателя на ДА „Национална сигурност”, агенцията не възразява срещу издаване на виза на Д. А., гражданин на Руската Федерация.

Като доказателства по делото са приети, представените от адвокат М., по време на проведеното по делото открито заседание, следните документи: Годишна програма за представителство за 2023 г. и 2024 г. на „Регтайм” ООД, в което са определени задачите на търговските представители на дружеството в България, включително на Д. А., обосновка, съдържаща цели и задачи на търговското представителство на

„Регтайм” ООД, декларация, подписана от представляващия „Регтайм” ООД, за печалби и загуби на дружеството през 2021 г. и 2022 г., Договор за наем на недвижим имот от 22.11.2023 г. между Л. С., гражданин на Руската Федерация, притежаваща разрешение за продължително пребиваване на територията на Република България, която като наемодател, предоставя на Д. А., А. Ш. и К. С., всички граждани на Руската Федерация, действащи чрез адвокат К. А., като наематели, жилище (апартамент) в [населено място], [община], кв. Инцараки 3, 53, ет. 1, ап. 32 за срок от една година срещу месечен наем в размер на 100 лв., опростена счетоводна отчетност на руски език, заедно с превод на български език, електронно писмо, потвърждаващо акредитацията на „Регтайм” ООД като регистратор и печатни материали от интернет източници, касаещи възможностите за откриване на сметки от руски граждани в чужди банки.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Д. А., на 25.03.2024 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 08.09.2024 г., видно от дигиталната отметка, положена заедно с квалифицирания електронен подпис на адвокат М., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В случая административният акт е подписан от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - Д. А. (D. A.), гражданин на Руската Федерация не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне

страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Като допълнителен аргумент е посочено, че при извършена проверка е установено, че Д. А. не е посещавала страната от 2016 г., не е ясно как и сключен договора за наем, дружеството, регистрирало търговско представителство е декларирало загуба за 2022 г. в размер на 2,7 милиона рубли и има съмнение относно възможностите му за издръжка.

В разглеждания казус е безспорно, че Д. А. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ.

След проведена процедура по чл. 30, ал. 1 от Наредбата, видно от цитираното по-горе писмо, обективизираща извършена от ОД на МВР, [населено място] проверка, дирекцията е възразила срещу издаване на виза, с мотиви, подробно изложени в цитираното по-горе становище.

След обсъждането на събраните по делото доказателства могат да се направят следните изводи.

Настоящият съдебен състав не намира за основателни, описаните в административния акт обстоятелства, базираци се на извършената от органите на Дирекция „Миграция” – МВР проверка и послужили като предпоставки, за мотивиране на отказа за получаване на виза.

На първо място, не става ясно, защо е прието, че обстоятелството, че Д. А. не е посещавала страната от 2016 г. може да се счита за пречка за получаване на виза.

На следващо място е неразбираемо защо, финансовата загуба на едно дружество за определена година, би било основание за отказ, негови представители да посещават страната, чрез установения в ЗЧРБ визов режим. В тази връзка съдът споделя довода на жалбоподателя, е абсурдно само представители на печеливши предприятия да могат да получат виза. Т. изискване не се съдържа в ЗЧРБ.

Не може да бъде споделен и довода, с който административният орган е мотивирал отказа, касаещ липсата на яснота, как е сключен договора за наем. Както съдът посочи по време на проведеното по делото открито заседание, няма пречка за дистанционно сключване на договори, чрез използване на съвременни средства за телекомуникация, включително чрез интернет.

На последно място, по отношение на средствата за издръжка, според съда няма пречка кандидатът за получаване на виза да представи доказателства за притежавани средства в банка, упражняваща дейност, в държава, различна от държавата, чиито гражданин е той. Чрез глобалните възможности за трансфер на капитали, посредством банкови карти, е без значение, в коя банка и в коя държава, едно лице ще избере да открие банкова сметка, стига законодателството на съответната държава да позволява откриването на сметки от чужди граждани в банки, упражняващи дейност на нейна територия.

От друга страна, според настоящия съдебен състав, в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, в съответствие с дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

Очевидно е в случая, че не се установява основаната цел, мотивирала Д. А. да поиска издаване на виза тип „D“, за да се установи в Република България, което е основен мотив за постановяване на оспорения отказ.

По силата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или

постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

В разглеждания казус Д. А. не е мотивирала искането си за издаване на виза на някое от тези основания.

Според настоящият съдебен състав не е ясно, къде и за колко време смята да се установи, как ще се издържа в България и в какво точно ще се състои дейността ѝ като търговски представител.

По отношение мястото, където оспорващата сочи, че ще пребивава – апартамент, находящ се на адрес: [населено място], [община], кв. Инцараки 3, 53, ет. 1, ап. 32, съдът намира, че са налице основателни съмнения, че това наистина е така.

По делото са представени два договора за наем с една съща дата - 22.11.2023 г., но с различно съдържание. Касае се за един и същ недвижим имот, но първият договор, представен заедно със заявлението за издаване на виза е сключен само с оспорваща, докато вторият е сключен с Д. А., А. Ш. и К. С., всички граждани на Руската Федерация, като наематели. При първия договор наемната цена е определена на годишна база, а при втория на месечна. И от двата договора не става ясно наетото жилище с колко помещения разполага, т.е. дали в него може да живее повече от един човек, като се има предвид, че постоянния адрес на наемодателя е на същия адрес, т.е. предполага се, че той ще живее в същото жилище. Изложеното мотивира съда да приеме, че в случая се касае за фиктивно сключен договор за наем за недвижими имот, в който оспорващата няма намерение да пребивава.

Съдът не намира за доказано, че дружеството, регистрирало търговско представителство на територията на страната, покрива изискванията чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Според тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България.

Видно от цитираните по-горе решение и сертификат за вписване на представителство на чуждестранното дружество „Регтайм“ ООД в регистъра на Б., на определените като негови представители по пълномощие лица Д. А., А. Ш. и К. С., всички граждани на Руската Федерация, се възлагат абсолютно идентични функции, свързани с регистрацията на дружеството в Б., представителство пред държавни и общински органи, банки, органи на местно самоуправление и т.н. Този факт повдига въпроса, след като търговското представителство на „Регтайм“ ООД не може да извършва стопанска дейност на територията на страна и на неговите трима представители не се възлагат функции по осъществяването на такава дейност, кое е онова обстоятелство, което налага дружеството да бъде представлявано на територията на страната не от едно, от три лица. В жалбата се сочи, че в Руската Федерация дружеството се занимава предимно с регистрирането на интернет-домейни към Международна корпорация за възлагане и регистриране на имена и

номера, докато в сертификата като дейности на делови контакти са отбелязани транспортни и спедиторски услуги и онлайн търговия на дребно. Това разминаване в твърденията и в официалните документи, поражда основателно съмнение, досежно това каква е истинската дейност на дружеството и с каква дейност ще осъществяват неговите представители на територията на страната. При липса на точна и надеждна информация за икономическата дейност на „Регтайм“ ООД, съдът не може да приеме, че описаните в представената от адвокат М. обосновка, задачи на Д. А., като търговски представител, свързани с изследване на конюнктурата на международния и българския пазар на стоки и услуги, проучване на общественото мнение, изготвяне на оферти и договори и т.н., биха могли да бъдат осъществявани от нея. Не ясно на какъв език тя ще контактува с представители на български предприятия и държавни и общински органи, при положение, че очевидно не владее български език.

В разглеждания казус не са представени каквито е и да е документи, свързани с икономическата дейност на „Регтайм“ ООД на територията на Руската Федерация за период от две години, преди регистрацията на търговското представителство. За да се приеме, че руското дружество реално извършва стопанска дейност същото следва да има счетоводство, търговски договори, търговска кореспонденция с партньори, извършени плащания по сделки, електронна търговска кореспонденция и т.н. Същото, особено по отношение на търговската кореспонденция важи и за вписаното търговско представителство. Доказване на наличието на икономическа активност, данъчна изрядност и планирани дейности, биха могли да обосноват необходимостта от присъствието на територията на страната на определените представители на чуждестранното дружество Д. А., А. Ш. и К. С.. Липсата на доказателства за икономически дейности и за намерения за осъществяването на такива дейности не могат докажат достоверно истинската цел и условията на заявеното пребиваване в Република България. Представената опростена счетоводна отчетност за 2021 г., не дава каквато и да представа за реално осъществявана търговска дейност на дружеството. Същото се отнася и за електронно писмо, потвърждаващо акредитацията на „Регтайм“ ООД като регистратор.

За пълнота съдът намира за необходимо да отбележи във връзка с релевираните доводи за нарушение на ЕКПЧ следното.

С оспорения акт не се установява да са засегнати права, свързани с притежавани от Д. А. материални или нематериални активи или на правото ѝ на свобода на мирно събиране и на свободно сдружаване, включително правото на образуване и членство в професионални съюзи. Неоснователно е оплакването, че оспорващата е била третирана неравно, в сравнение с други лица, получили виза, при заявени сходни обстоятелства с тези на жалбоподателката. Съдът потвърждава изразеното вече становище, че всеки случай се разглежда на индивидуален принцип и право на административния орган е да прецени кой от кандидатите отговаря на законовите изисквания за издаване на виза и кой не.

Според настоящият съдебен състав Д. А. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел,

условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. А. (D. A.), гражданин на Руската Федерация, чрез адвокат И. М. срещу отказ от 25.03.2023 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Руската Федерация.

ОСЪЖДА Д. А. (D. A.), гражданин на Руската Федерация да заплати на Министерство на Външните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 3965 по описа за 2024 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.